

Ингар Йонсрюд - „Виенското братство“

Първа книга от трилогията за комисар Байер

В полумрака стюардесата отсервираше недокоснатия поднос с пушена съомга, костур от Босфора и виенски ябълков щрудел. Движенията ѝ бяха бързи, толкова рутинни, че дори не ѝ се налагаше да поглежда надолу. Докато ръцете ѝ работеха, тя го погледна. На лицето ѝ се изписа онова изражение, което придобиваха някои, щом го видеха отблизо. Сякаш в картината имаше смущение, но тя не можеше да определи какво точно. Когато се протегна към чашата му с шампанско, той сложи ръката си върху нейната. Тя бързо я дръпна.

Той предпазливо повдигна сенника на прозореца. Останалите пътници спяха. Примигващите светлини от крилото на самолета хвърляха слаби отблясъци върху стъклото. Някъде там долу трептяха хиляди златисти светлинки. Европа. Беше минало много време. Той затвори очи, погали с пръсти шева между маската и кожата и се замисли за всичко, което беше преживял.

Спомни си как прахът беше танцувал лениво в следобедния бриз. Жаркото слънце беше обвито в блед синьосив килим. Степта се намираше на хиляда метра надморска височина и въздухът беше разреден. Въздушното съпротивление беше ниско. Условията не можеха да бъдат по-добри.

Лежаха неподвижно на каменното стълбище до най-горното прозорче на старото минаре. Температурата отвън беше близо четиридесет градуса. Вътре беше по-хладно, но въпреки това – ужасно горещо.

Той гледаше пред себе си. Примигна и се взря в сенките със съзнанието, че Кита го наблюдава през далекогледа. Срещата беше продължила почти четири часа. Ако губернаторът искаше да се прибере в своя добре охраняван дом преди свечеряване, трябваше скоро да тръгва.

Кита го сръчка в рамото. Той знаеше какво означава това и зареди оръжието. Погледна през мерника. Стената беше небоядисана, червено-кафява на цвят. Гологлав мъж, облечен в тъмна жилетка и светъл перахан тунбан, традиционната туника, предпочитана от много афганистанци, беше отворил вратата на балкона. Това беше Хасам. Информаторът, който беше примамил губернатора тук.

Хасам отстъпи встрани, за да може един възрастен мъж да застане на балкона с парапет от ковано желязо. Губернатор Осмал Абдулах Камал. Мерникът се плъзна по кафявия му тюрбан. И надолу по гъстата му посивяла брада. Двамата мъже стояха в привидно мълчание, загледани в маковите полета.

От отката той изгуби целта от очи. Когато спусна оръжието обаче, видя, че 338-калибровият куршум, марка „Лапуа Магнум“, беше попаднал почти на пет сантиметра вдясно от центъра на гръдния кош. Дори изстрелът да беше по-неточен, пак щеше да е смъртоносен. Въпреки това гневът започна да пулсира в слепоочията му. Вместо да направи червена дупка с размерите на портокал в бялата туника на губернатора, почти беше разкъсал гърдите му на две. Фонтан от светлочервена кръв обагри балкона, Хасам и стената зад двамата мъже. Тялото на губернатора се изопна и се стовари върху вратата. Там движението спря рязко и тялото застана в много странно положение, леко приведено, а след това крехката дървена конструкция поддаде, то падна на пода и се вдигна облак прах.

Презареждане. Звук от падаща гилза на стълбите.

Хасам се сви до обутите в сандали крака на губернатора. Може би се молеше. Може би го беше обзела паника. Може би играеше театър пред охраната, която се спусна на

балкона. Нямаше значение. Стрелецът провери посоката на вятъра и натисна спусъка. Миг след това тялото на Хасам се прекатури на една страна. Мозък, кръв и остатъци от коса и череп образуваха оранжево-червен ореол върху глинената стена.

Убиецът мигна и си помисли, че окото е фотоапарат, а примигването – онова едва забележимо затъмняване, когато огледалото се обръща и времето застива. Този момент беше негов и щеше да остане запечатан завинаги.

– Сбогом, Хасам – констатира Кита.

Стрелецът зави оръжието в кърпа. Докато Кита прибираще далекогледа, той се изправи и изкачи трите стъпала до завързания мъж, който лежеше на площадката над тях. Няколко мухи жужах около засъхналата кръв по челото му. Превръзката на очите на стария имам не позволяваше да се установи дали той е в съзнание. Дишаше учестено и хрипливо. Стрелецът освободи автоматичния пистолет от кобура на пояса си. Кита бързо поклати глава: „Няма нужда.“

Отвън пред минарето си стиснаха ръцете.

– Организацията ти пожелава успех в Норвегия – каза Кита.

Той изсъска.

– Фредрик Байер. С „й“. Не с „и“.

– Адрес?

– Улица „Соргенфригатен“. В Майорстюа.

– В Хайнеке ли?

– Моля?

– Мисля, че сградата, в която живеете, се казва Хайнеке. И сте роден...?

– В... тук, в Осло. Какво значение има?

– Извинете. Имах предвид годината на раждане. На колко години сте?

– Четиридесет и осем. На четиридесет и осем съм.

Главният комисар, който седеше на кожения диван, протегна мършавата си ръка. Взе лъжичката, която му бяха донесли с чашата разтворимо кафе, и я завъртя, докато видя собственото си бледо отражение в нея. По повърхността на извития метал едва успя да различи фините сиви следи на времето, отличаващи се върху слепоочията му. Затова пък тънкият му, добре подстриган мустак, изглеждаше като нарисован в състояние на пиянски унес.

Пред комисаря седеше служебният психолог. Над него висеше плакат на Ърнест Хемингуей, гол до кръста. Писателят позираше с каменно изражение на лицето и държеше двучевна пушка.

– Хемингуей не се ли беше застрелял?

– Да, като баща си.

– Не е ли странно един психолог да украсява кабинета си с някакъв тип, който си е пръснал черепа?

– Точно толкова странно, колкото и фактът, че живеете на улица „Безгрижна“, предполагам – отвърна психологът и кимна поверително към дебелата папка на пациента на масата между тях.

Комисарят изсумтя сърдито. В най-добрия случай, адресът беше просто съвпадение. – Бившата ми жена избра апартамента.

– Значи сте бил женен? Деца?

– Три... Две. Искам да кажа, две.

– Три или две?

– Едно от тях почина.

– Съжалявам. Какво се случи? – Психологът с двойна брадичка затегна възела на конската опашка на тила си.

Точно тук идваха полицаите от целия град, за да си излеят душата. Повдигаше му се от вонята на тревога, неудовлетворение и страх, които ежедневно се изливаха върху грубите мръснобели стени. Кабинетът на психолога беше голям колкото килия и Фредрик Байер имаше нужда от въздух. Захабеното кожено канапе изскърца, когато той се надигна. Изправен, стигаше почти до тавана. Застана пред прозореца. Мръснобели завеси се вееха над мокрите от дъжда алуминиеви первази.

Психологът не си направи труда да се обърне и когато Фредрик се обърна, той видя само рядката му конска опашка и плешивото му теме, блеснало от пот. Под него беше мозъкът му, маринован в най-мрачните тайни на полицейските служители. Това приятелче беше нужникът на полицаите в Осло. Дявол да го вземе, нямаше да обсъжда с него какво е станало със сина му.

– С децата си ли живеете?

Фредрик потърка очи.

– Не. Те живеят в Тромсьо. С майка си. Алис. И с нейния нов мъж.

Когато отново се отпусна на канапето, лявото му коляно болезнено изпука.

– Не съм тук по своя воля. Трябваше да избирам между Вас и дълъг отпуск.

Психологът прокара пръст през гънката на двойната си брадичка.

– Защото не смятате, че сте болен? Тонът не остави съмнение за презрението му към хората, които сами си поставят диагноза.

– Психически ли? – отвърна Фредрик и впи поглед в него. – Не.